Dilluns 2 durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mc* 2,18-22): I hi havia els deixebles de Joan i els fariseus que dejunaven. I venen i li diuen: «Per què els deixebles de Joan i els deixebles dels fariseus dejunen, però els teus deixebles no dejunen?». I els diu Jesús: «¿És que poden els amics de l'espòs dejunar mentre és amb ells l'espòs? Tot el temps que tenen amb ells l'espòs no poden dejunar. Però vindran dies quan els serà arrabassat l'espòs, i, llavors, en aquell dia dejunaran. Ningú no cus un pedaç de roba no batanada en un vestit vell, altrament l'afegit nou estira del vell, i es fa un estrip pitjor. I ningú no posa vi nou en bots vells; altrament el vi romprà els bots i es perdran el vi i els bots, sinó vi nou en bots nous».

© Albada Editorial / evangeli.net

«¿És que poden els amics de l'espòs dejunar mentre és amb ells l'espòs?»

Mn. Joaquim VILLANUEVA i Poll
(Barcelona, Espanya)

Avui podem veure com els jueus, a més del dejuni prescrit per al Dia de l'Expiació (cf. Lv 16,29-34) observaven molts altres dejunis, tant públics com també privats. Eren expressió de dol, de penitència, de purificació, de preparació per a una festa o una missió, de petició de gràcia a Déu, etc. Els jueus piadosos apreciaven el dejuni com un acte propi de la virtut de la religió i molt grat a Déu: el qui dejuna s'adreça a Déu en actitud d'humilitat, li demana perdó tot privant-se d'aquelles coses que, satisfent-les, l'haguessin apartat d'Ell.

Que Jesús no inculqui aquesta pràctica als seus deixebles i als qui l'escoltaven, sorprèn als deixebles de Joan i als fariseus. Pensen que és una omissió important en els seus ensenyaments. I Jesús els dóna una raó fonamental: «¿És que poden els amics de l'espòs dejunar mentre és amb ells l'espòs?» (Mc 2,19). L'espòs, segons l'expressió dels profetes d'Israel, indica el mateix Déu, i és manifestació de l'amor diví als homes (Israel és l'esposa, no sempre fidel, objecte de l'estimació fidel de l'espòs, Jahvè). És a dir, Jesús s'equipara a Jahvè. Aquí Ell declara la seva divinitat: anomena als seus deixebles «els amics de l'espòs», els qui estan amb Ell, i així no els cal dejunar perquè no estan separats d'Ell.

L'Església ha romàs fidel a aquesta ensenyança que, tot venint dels profetes i àdhuc essent una pràctica natural i espontània en moltes religions, Jesucrist la confirma i li atorga un sentit nou: dejuna en el

desert com a preparació per a la seva vida pública, ens diu que l'oració s'enforteix amb el dejuni, etc.

Entre els qui escolten el Senyor, la majoria deurien ser pobres i entendrien d'apedaçaments en els vestits; hi hauria veremadors que sabrien el que succeeix quan el vi nou és abocat en bots vells. Jesús els recorda que han de rebre el seu missatge amb esperit nou, que trenqui el conformisme i la rutina de les ànimes envellides, que allò que Ell proposa no és una interpretació més de la Llei, sinó una vida nova.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «La devoció s'ha d'exercitar de diverses maneres. Més encara: la devoció s'ha de practicar de manera que s'adapti a les forces, negocis i ocupacions particulars de cadascú» (Sant Francesc de Sales)

- «La Paraula de Déu és viva, és lliure. L'Evangeli és novetat. La revelació és novetat. Jesús és molt clar: vi nou en bots nous. Déu ha de ser rebut amb aquesta obertura a la novetat. I aquesta actitud es diu docilitat» (Francesc)

- «Perquè sigui autèntic, el sacrifici exterior ha de ser l'expressió del sacrifici espiritual (...) Els profetes de l'Antiga Aliança sovint van denunciar els sacrificis fets sense participació interior, sense el lligam de l'amor al proïsme. Jesús recorda les paraules del profeta Osees: 'Misericòrdia vull, i no sacrifici' (Mt 9,13)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.100)